

LÆRDOMMER FRA LIBERTY FENGSEL

Eldste Jeffrey R. Holland

i De tolv apostlers quorum

Kirkens skoleverks temakveld • 7. september 2008 • Brigham Young University

Mine kjære unge venner, det er en glede for søster Holland og meg å være sammen med dere i anledning denne verdensomspennende satellittsendingen. Det er alltid en glede å være i Marriott Center. Jeg skulle ønske det var mulig for oss å være der hvor dere befinner dere, se dere personlig og håndhilse på dere. Vi har ikke funnet ut hvordan vi kan gjøre det ennå, men vi sender våre kjærlige hilsener til dere alle hvor enn dere er i verden. Til tross for vårt enorme verdensomspennende publikum, håper vi at dere alle kan føle den kjærlighet vi føler for dere i kveld og at hver og en av dere kan få noe ut av vårt budskap som dere kan anvende på deres egne omstendigheter.

Profeten i Liberty-fengselet

En av de store velsignelser som følger med vårt oppdrag som generalautoriteter, er muligheten til å besøke Kirkens medlemmer på forskjellige steder og trekke veksler på de erfaringer våre medlemmer har gjort seg over hele verden. I denne ånd ønsker jeg i kveld å formidle noen følelser som kom til meg under et oppdrag for Kirken sist vår, da jeg skulle besøke Platte City stav, vest i Missouri her i USA.

Platte City Missouri stav grenser til Liberty Missouri stav, som nå er et svært kjent sted i Kirkens historie og omfatter mange viktige steder, herunder fengslet med det ironiske navnet Liberty (frihet). Gjennom deres studium av Kirkens historie vet dere alle noe om det profeten Joseph Smith og hans brødre opplevde mens de satt fengslet i denne bygningen vinteren 1838-39. Dette var en forferdelig vanskelig tid i vår historie, både for Kirken generelt og ikke minst for profeten Joseph selv, som måtte tåle de verste følger i denne perioden. Jeg vil faktisk påstå at frem til hans martyrdød fem og et halvt år senere, var det ingen tyngre tid i Josephs liv enn denne grusomme, ulovlige og uberettigede innesperringen i Liberty fengsel.

Tiden tillater ikke en detaljert gjennomgang av de hendelser som ledet opp til dette øyeblikket i Kirkens

historie, men la det være nok å si at forskjellige problemer hadde bygget seg opp helt siden profeten Joseph hadde mottatt en åpenbaring i juli 1831, som utpekte Missouri som stedet som var «innviet til de helliges innsamling» og «hvor byen Sion skal ligge» (L&P 57:1-2). I oktober 1838 virket en total krig uunngåelig mellom mormoner og ikke-mormoner som konfronterte hverandre med disse spørsmålene. Etter å ha blitt drevet ut av flere av fylkene i den vestlige delen av delstaten, og fordi de antok at de hadde blitt invitert til å drøfte hvordan de kunne roe den spente situasjonen som hadde utviklet seg, nærmet fem av Kirkens ledere, heriblant profeten Joseph, seg under hvitt flagg Missouris milits nær den lille bosettingen Far West i Caldwell County.

Det viste seg imidlertid at det hvite flagget var uten betydning, og Kirkens ledere ble øyeblikkelig lagt i lenker og satt under streng bevoktning. Morgenen etter denne arrestasjonen ble ytterligere to siste-dagers-hellige ledere, heriblant profetens bror Hyrum, arrestert slik at det nå var til sammen syv i fangenskap.

Urett gikk raskt over i potensiell tragedie da en militær «domstol» bestående av militsoffiserer, ga ordre om at Joseph Smith og de seks andre fangene alle skulle føres til torget i Far West for en summarisk henrettelse. Til hans evige ære, nektet brigadegeneral Alexander Doniphan, en offiser i Missouris styrker, tappert og modig å utføre den umenneskelige, uberettigede ordren. I et dristig forsvar som kunne ha ført til at han selv ble stilt for krigsrett, ropte han til befalshavende offiser: «Det er kaldblodig mord. Jeg vil ikke adlyde din ordre... Og hvis du henretter disse mennene, vil jeg stille deg til ansvar overfor en jordisk domstol, om dette er Gud mitt vitne!»¹

Ved å vise slikt vågemot og integritet reddet ikke bare Doniphan disse syv mennenes liv, men ble for alltid avholdt blant siste-dagers-hellige i alle generasjoner.

Nå som henrettelsen var avverget, måtte disse syv Kirkens ledere marsjere til fots fra Far West til Independence, og deretter fra Independence til Richmond. Parley P. Pratt ble sendt til Daviess County ikke langt unna for å stilles for retten der, mens de andre seks, heriblant Joseph og Hyrum, ble sendt til Liberty, hovedsetet i det tilgrensende Clay County, for å bli stilt for retten der påfølgende vår. De kom til Liberty 1. desember 1838, akkurat idet vinteren satte inn.

Fengslet, en av de få og helt klart en av de mer avskrekkelige blant slike bygninger i dette området, ble regnet som «rømningssikkert», og det var det sikkert. Det hadde to etasjer. Den øvre, eller hovedetasjen, bare var tilgjengelig utenfra gjennom en liten, massiv dør. Midt i denne etasjen var det en fall-lem hvor fangene så ble senket ned til underetasjen, eller fangehullet. Fengslets yttervegger var laget av 60 cm tykk grovhugget kalkstein, og innerveggene besto av 30 cm tykke eikestokker. Disse to veggene var adskilt med et hulrom på 30 cm som var fylt med løs stein. Til sammen utgjorde disse veggene en formidabel, så å si ugjennomtrengelig 120 cm tykk barriere.

I fangehullet var det bare 180 cm fra gulv til tak, og ettersom noen av mennene, heriblant profeten Joseph, var over 180 cm høye, betydde det at når de sto, måtte de alltid stå krokboyd, og når de lå nede, var det for det meste på de grove, nakne steinene som her og der var dekket med litt løs, skitten halm eller en annen skitten halmmatte.

Maten som ble gitt til fangene, var dårlig og noen ganger bedervet, så motbydelig at en av dem sa at de «ikke klarte å spise den før sulten tvang dem til det».² Så mye som fire ganger var det gift i maten, noe som gjorde dem så voldsomt syke at de i fire dager vekslet mellom oppkast og et slags delirium, hvor de egentlig ikke brydde seg om de levde eller døde. I profeten Josephs brev omtalte han fengslet som et «helvete omgitt av demoner ... hvor vi er nødt til å høre bare bespottende eder og være vitne til gudsbespottelse, drukkenskap, hykleri og alle tenkelige former for utskeielser.»³ «Vi har ikke ulltepper til å holde oss varme, og når vi har ild, er vi nesten konstant omgitt av røyk.»⁴ «Våre sjeler har blitt nedtynget»⁵ og «mine nerver skjelver på grunn av den lange frihetsberøvelsen»⁶. «Hverken penn, tunge eller engler,» skrev Joseph, kunne gi en

fullgod beskrivelse av «det helvete» som han gjennomgikk der⁷. Alt dette fant sted under det som i noen beretninger beskrives som den til da kaldeste vinteren i delstaten Missouri.

Jeg har ikke tenkt at denne talen skal handle om sorgen og vanskelighetene disse mennene utholdt i Liberty fengsel, så la meg få noen få bilder opp på skjermen og runde av denne lille innledende delen av mitt budskap. Jeg lover at jeg har tenkt å si noe annet.

Gjengitt med tillatelse fra Kirkens historiske bibliotek og arkiver

Her er et bilde av fengslet omtrent slik det var da Joseph og hans brødre var fengslet der.

Her er et bilde som ble tatt noen år senere da embetsmenn og historikere fra Kirken besøkte stedet. Jeg vet ikke om han som er øverst der, prøver å komme seg ut eller inn.

Her er en tverrprofil av Kirkens rekonstruksjon av fengslet, som nå kan sees i vårt besøkscenter der. Legg merke til de to etasjene, med et tau og en bøtte mellom, den eneste forbindelsen mellom fangehullet og den øvre etasjen.

Og her er en fremstilling av Greg Olsen som viser hvordan Joseph kan ha skrevet ned noen av åpenbaringene som kom under dette fangenskapet.

Her er et maleri av Liz Lemon Swindle som viser Joseph i bønn. Legg merke til Josephs ulykkelige, lengtende blick.

Og dette er mitt siste bilde, som penser meg inn på det *virkelige* budskapet jeg har kommet for å gi i kveld.

En fengselstempel-opplevelse

De fleste av oss omtaler som regel bygningen i Liberty som et «fengsel» – og det var det utvilsomt. Eldste Brigham H. Roberts omtalte imidlertid, da han nedtegnet Kirkens historie, bygningen som et tempel, eller mer presist et «fengselstempel»⁸. Eldste Neal A. Maxwell brukte den samme formuleringen i noe av sitt forfatterskap⁹. Den manglet utvilsomt den renhet, skjønnhet, bekvemmelighet og renslighet som våre innviede templer har. Vokterne og forbryterne som kom dit, talte og oppførte seg alt annet enn tempelverdige. Faktisk kan den begrensende brutaliteten og uretten de opplevde i Liberty, få det til å virke som selve motsetningen til den frigjørende, barmhjertige ånden i våre templer og de ordinanser som utføres i

dem. I hvilken forstand kan da Liberty fengsel kalles et «tempel» – eller i det minste et slags tempel – når det gjaldt Joseph Smiths personlige utvikling og hans rolle som profet? Hva forteller en slik betegnelse oss om Guds kjærlighet og læresetninger, herunder hvor og når denne kjærlighet og disse læresetninger tilkjennegis?

Når vi tenker over disse tingene, slår det oss at åndelige opplevelser, åpenbaringer, hellige opplevelser kan komme til oss alle i alle de mange og forskjelligartede stadiene og omstendighetene i vårt liv om vi ønsker det, hvis vi holder ut og fortsetter å be, hvis vi bevarer en sterk tro gjennom våre vanskeligheter? Vi elsker og setter pris på våre innviede templer og de uunnværlige, opphøyende ordinansene som utføres der. Vi takker himmelen og de presiderende Brødre for at stadig flere av dem bygges og stadig flere av oss får lettere tilgang til dem. De er virkelig de aller helligste bygninger i Guds rike, som vi alle burde komme til så verdig og så ofte som mulig.

Kveldens budskap er imidlertid at når man må, kan man få hellige åpenbaringer og dypt lærerike opplevelser fra Herren i *enhver* situasjon man måtte befinne seg i. La meg ordlegge meg enda litt sterkere. Man kan få hellige åpenbaringer og dypt lærerike opplevelser fra Herren i *livets ynkeligste omstendigheter* – i de verst tenkelige situasjoner, mens man opplever den vondeste urett og står overfor de mest uoverstigelige hindringer og den verste motstand noensinne.

La oss snakke litt om disse påstandene. Vi kommer alle på en eller annen måte, stor eller liten, dramatisk eller tilfeldig, til å tilbringe litt tid i Liberty fengsel – åndelig sett. Vi vil stå overfor ting vi ikke ønsker av grunner som kanskje ikke var vår feil. Vi kan også komme opp i vanskelige omstendigheter som er helt berettiget, nettopp *fordi* vi prøver å holde Herrens bud og befalinger. Vi kan bli utsatt for forfølgelse, vi kan måtte tåle hjertesorg og atskillelse fra våre kjære, vi kan oppleve sult, kulde og håpløshet. Ja, før vårt liv er over, kan vi alle komme til å få en liten smak av det profetene opplevde ofte i sitt liv. Men disse hendelsene vinteren 1838-39 lærer oss at *enhver erfaring* kan bli en *forløsende* erfaring om vi holder oss trofaste til vår Fader i himmelen gjennom disse vanskelighetene. Disse vanskelige tingene lærer oss at menneskenes ytterste nød er Guds mulighet, og hvis vi er ydmyke og trofaste, om vi bevarer troen og ikke forbanner Gud for våre problemer, kan han gjøre vårt livs urettferdige, umenneskelige og tærende fengsler

til templer – eller i det minste til en omstendighet som kan gi oss trøst og åpenbaring, guddommelig veiledning og fred.

La meg trekke dette enda litt lenger. Jeg har nettopp sagt at vi *kan* oppleve vanskelige tider. President Joseph Fielding Smith, profeten Josephs grandnevø og den også fengslede Hyrums barnebarn, sa noe enda sterkere enn dette da han innviet besøksenteret ved Liberty fengsel i 1963. Idet han henviste til den slags historie vi har tatt for oss i kveld, og mens han så på stedet hvor hans bestefar og grandonkel så urettmessig ble holdt fanget, sa han at kanskje slike ting *må* skje – ikke bare at de kan skje, men at de kanskje *må* skje. Han sa: «Når jeg har lest historien om denne tiden, tiden før og tiden etter, har jeg kommet til den konklusjon at motgangen, forfølgelsene og den nesten universelle motstanden [mot Kirken den gangen] var *nødvendig*. Uansett ble de læremestere for vårt folk. De bidro til å gjøre [dem] sterke.»¹⁰

Lærdommer fra Liberty fengsel

Uten å prøve å avgjøre hvilke av denne type erfaringer i vårt liv som er «obligatoriske» og hvilke som er «valgfrie» – men likevel til vårt beste – vil jeg gjerne foreslå bare noen få av de «lærdommer» som kom i Liberty, de opplevelsene som ble «læremestere» for Joseph og som kan bli det for oss, erfaringer som bidrar så mye til vår utvikling i jordelivet og vår opphøyelse i evigheten.

Da jeg valgte ut disse lærdommene, merket jeg meg en annen velsignelse som kom ut av denne motgangen. For å få frem de poenger jeg ønsker å få frem i mitt budskap i kveld, har jeg gått rett til de åpenbaringer som kom gjennom Joseph Smith i denne hjerteskjærende perioden, ord som nå har blitt kanonisert som hellig skrift i Lære og pakter. Vi skal vel egentlig ikke ha «favorittskriftsteder», og jeg har nok av dem til at dere ikke vil klare å feste meg ved ett eller to av dem, men jeg er sikker på at enhver liste over favorittskriftsteder må omfatte de som ble skrevet i mørket i Liberty fengsel.

Det vi umiddelbart lærer, er at Gud ikke bare underviste Joseph Smith i disse omgivelsene, men at han underviste oss *alle*, også fremtidige generasjoner. Hvilken gave! Tenk hvilken høy pris som ble betalt for den! Hvor tomt ville ikke vårt liv som sistedagers-hellige ha vært om vi ikke hadde kapittel 121, 122 og 123 i Lære og pakter. Hvis dere ikke har

lest dem på en stund, vil jeg at dere skal lese dem i kveld eller senest i morgen – ikke senere. Dette er leksen deres, og jeg kommer til å kontrollere om dere gjør den! De omfatter bare seks sider, men disse seks sidene vil røre ved deres hjerte med sin skjønnhet og sin kraft. De vil minne dere på at Gud ofte handler på en gåtefull måte for å utføre sine under.¹¹ Uansett er det ingen tvil om at han vendte motgang til velsignelse ved å gi oss disse hellige skrifter og tanker, så rene, edle og kristne både i stemning og innhold, selv om de ble frembragt i slike urene, usle og ukristelige omstendigheter.

1. Alle opplever vanskelige tider

La oss se på tre lærdommer fra Liberty fengsel. Jeg vil hevde at den første av disse er nedlagt i det jeg allerede har sagt – nemlig at alle, herunder (og kanskje spesielt) de rettferdige, vil bli kalt til å gjennomgå store prøvelser. Når det skjer, kan vi noen ganger frykte at Gud har forlatt oss, og iallfall en stund lure på når våre problemer vil ta slutt. Som enkeltpersoner, som familier, som lokalsamfunn og som nasjoner har trolig alle følt eller vil komme til å føle slik Joseph Smith følte det, da han spurte hvorfor han måtte lide dette og hvor lenge mørket ville vare. Vi identifiserer oss med ham når han roper fra motløshetens dyp i sitt fangenskap: «O Gud, hvor er du? ... Hvor lenge skal din hånd holdes tilbake ... ? Ja, O Herre, hvor lenge skal [ditt folk] lide ... før ... ditt indre røres av medlidenhet med dem?» (L&P 121:1-3).

Det er et smertefullt, personlig rop – et rop fra hjertet, en åndelig ensomhet vi alle kan komme til å føle en eller annen gang i vårt liv.

Kanskje har dere allerede opplevd slike øyeblikk i deres unge liv. I så fall håper jeg ikke det har vært for mange av dem. Men når disse øyeblikkene av vår ytterste nød kommer, må vi ikke gi etter for frykten for at Gud har forlatt oss eller at han ikke hører våre bønner. Han *hører* oss. Han *ser* oss. Han *elsker* oss. Når vi er i vanskeligheter og ønsker å rope «Hvor er du?», er det helt nødvendig at vi husker at han er ved vår side – der han alltid har vært! Vi må fortsette å tro, fortsette å be og bønnfalle himmelen, selv om vi en stund kan føle at våre bønner ikke blir hørt og at Gud på et eller annet vis har forlatt oss. Han *er* der. Våre bønner *blir* hørt. Og når vi gråter, gråter han og englene med oss.

I ensomme, kalde, vanskelige stunder, må vi holde ut og gå videre. Dette var Frelserens budskap i lignelsen

om den tryglende enken (se Lukas 18:1-8; se også Lukas 11:5-10). Fortsett å banke på døren. Fortsett å trygle. I mellomtiden må dere vite at Gud hører deres rop og kjenner deres nød. Han er deres Fader, og dere er hans barn.

Når det som må skje, har skjedd og de lærdommer som må læres, er lært, vil det være for oss akkurat som det var for profeten Joseph. Akkurat da han følte seg aller mest ensom og langt fra himmelens øre, i dette øyeblikk mottok han Åndens gode betjening, og store, herlige svar som kom fra hans Fader i himmelen. Til dette bedrøvelige fangehull og på dette deprimerende tidspunkt, kom Guds røst og sa:

«Min sønn, fred være med din sjel, din motgang og dine lidelser skal kun vare et øyeblikk,

og så, hvis du trofast holder det ut, skal Gud opphøye deg i det høye, og du skal seire over alle dine fiender» (L&P 121:7-8).

Selv om vi blir utsatt for tilsynelatende urettferdige omstendigheter, og selv om uvennlige og uberettigede ting blir gjort mot oss – kanskje av dem vi anser som fiender, men også i noen tilfeller av dem vi trodde var venner – ikke desto mindre, gjennom det hele *er Gud med oss*. Det var derfor vårt storartede kor i kveld sang Sarah Adams' tradisjonsrike gamle kristne salme «Nærmere deg, min Gud», med det sjeldent sungne fjerde verset, som de sang så vakkert:

Bygger et Betel jeg
på Jakobs vis.
I mine sorger jeg
ønsker meg nær til deg.¹²

Vi er ikke alene i våre små fengsler her. Når vi lider, er vi kanskje tvert imot nærmere Gud enn vi noensinne har vært. *Denne* kunnskapen kan gjøre enhver slik situasjon til en form for tempel.

Når det gjelder vår jordiske reise, har Herren lovet: «Jeg vil gå foran dere. Jeg vil være ved deres høyre og ved deres venstre hånd, og min Ånd skal være i deres hjerter og mine engler rundt om dere og støtte dere» (L&P 84:88). Dette er en evig stadfestelse av Guds kjærlighet og omsorg for oss, herunder – eller kanskje spesielt – når vi har det vanskelig.

2. Selv de verdige vil måtte lide

For det annet må vi forstå at bare fordi vanskelige ting skjer – iblant urettferdige og tilsynelatende

uberettigede ting – betyr det ikke at vi er urettferdige eller at vi er uverdige til å motta velsignelser eller at Gud er skuffet over oss. Synd fører naturligvis til lidelse, og det eneste botemiddelet for dette er omvendelse. Men iblant kommer også lidelse til de rettferdige. Dere husker sikkert at fra dypet av Liberty fengsel, da Joseph ble minnet om at han virkelig hadde blitt bragt i vanskeligheter, hadde gjennomgått prøvelser og blitt utsatt for falske anklager, hadde blitt revet bort fra sin familie og kastet i et fangehull, i hendene på mordere, ble han likevel bedt om å huske at *det samme hadde hendt med verdens Frelser*, og fordi han seiret, skal vi gjøre det samme (se L&P 122:4-7). Når den gir oss denne tankevekkende påminnelsen om hva Frelseren gjennomgikk, sier åpenbaringen fra Liberty fengsel: «Menneskesønnen har gjennomgått mer enn alt dette. Er du større enn ham?» (L&P 122:8).

Nei. Joseph var ikke større enn Frelseren, og det er heller ikke vi. Og når vi lover å følge Frelseren, å vandre i hans fotspor og være hans disipler, lover vi å gå der hvor den guddommelige vei leder oss. Og veien til frelse har alltid på en eller annen måte gått gjennom Getsemane. Så hvis Frelseren gjennomgikk den slags urett og motløshet, forfølgelse, urettferdighet og lidelse, kan vi ikke forvente at vi ikke må gjennomgå noe av dette hvis vi fremdeles mener å kalle oss hans sanne disipler og trofaste følgesvenner. Og det understreker helt klart det faktum at de rettferdige – i Frelserens tilfelle selve legemliggjørelsen av rettferdighet – kan være fullstendig verdige for Gud og likevel lide.

Det burde være en stor kilde til trøst for oss at Jesus, i løpet av forsoningen, opplevde all den smerte og sorg, all den skuffelse og urett som hele menneskenes familie har opplevd siden Adam og Eva og til verdens ende, for at vi ikke skulle behøve å gjennomgå dem like intenst og dypt. Uansett hvor tunge våre byrder måtte være, ville de ha vært atskillig tyngre om Frelseren ikke hadde gått den veien før oss og båret byrden sammen med oss og for oss.

Svært tidlig i profeten Josephs virke lærte Frelseren ham dette. Etter å ha snakket om lidelser som var så intense å føle og så tunge å bære, sa Jesus: «Jeg, Gud, har lidd dette for alle for at [og det betyr dere, jeg og alle] ikke skulle lide, hvis de ville omvende seg» (L&P 19:16). I våre smerter og prøvelser tror jeg vi ville skjelve ved tanken på at de kunne ha vært verre, men svaret på dette er helt klart at de *kunne* ha vært verre

og de *ville* ha vært verre. Bare ved tro og omvendelse og lydighet til det evangelium som tilveiebragte den hellige forsoning, unngår vi at det *blir* verre.

Videre legger vi merke til at ikke bare Frelseren har gjennomgått lidelser, i hans tilfelle fullstendig uskyldig, men også profetene og andre store menn og kvinner som er omtalt i Skriftene. Tenk på en profet i Det gamle testamente eller Mormons bok, tenk på en apostel i Det nye testamente, tenk på så å si enhver leder i enhver evangelieutdeling, herunder vår egen, og det er en som har opplevd vanskeligheter.

Mitt poeng? Hvis dere har en dårlig dag, er dere i godt selskap – veldig godt selskap. Det beste selskap noensinne.

Misforstå meg nå ikke. Vi behøver ikke oppsøke sorg. Vi behøver ikke strebe etter å bli martyrer. Vanskelighetene pleier å finne oss uten at vi leter etter dem. Men selv om det er opplagt at litt tid i Liberty fengsel ligger foran dere, (åndelig sett), må dere huske disse første to sannhetene Joseph lærte i dette fengselstemple. For det første, Gud har *ikke* glemt dere, og for det annet, Frelseren har vært der dere har vært, og derfor kan han utfri dere og trøste dere.

Som profeten Jesaja skrev, har Herren tegnet dere i sine hender med permanent skrift i arrvev, med romerske nagler som skriveredskap. Etter å ha betalt den pris i lidelse som de har betalt for dere, vil Faderen og Sønnen aldri glemme eller svikte dere i deres lidelse. (Se Jesaja 49:14-16; se også 1. Nephi 21:14-16.) De har planlagt, forberedt og garantert deres seier om dere ønsker den, så bevar troen og «vær utholdende» (L&P 121:8). Til slutt skal de «være til [deres] gode» (L&P 122:7) og dere vil se «evigvarende herredømme» strømme til dere evindeligg og alltid «uten at det skal utøves noen tvang» (L&P 121:46).

3. Vær rolige, tålmodige, kjærlige og tilgivende

For det tredje og siste, la meg minne oss alle om at midt i disse vanskelige følelsene, når man med rette kunne ha vært sint, bakstreversk eller hevnjerrig, og ønske å ta igjen, øye for øye og tann for tann, minner Herren oss fra Liberty fengselstempel om at «prestedommets rettigheter er uadskillelig forbundet med himmelens krefter, og at himmelens krefter hverken kan kontrolleres eller nyttes uten at det skjer ifølge rettferdighetens prinsipper» (L&P 121:36). Derfor, selv om vi opplever slike krevende omstendigheter i vårt liv og det er noe i oss som vil angripe

Gud eller mennesker eller venner eller fiender, må vi huske at «ingen makt eller innflytelse *kan* eller *bør* utøves i kraft av prestedømmet – uten ved overtalelse, ved langmodighet, ved mildhet og saktmodighet og ved oppriktig kjærlighet, ... uten hykleri og uten svik» (L&p 121:41-42; uthevelse tilføyd).

Det har alltid vært et fantastisk vitnesbyrd for meg om profeten Josephs storhet og alle våre profeters storhet, herunder og spesielt verdens Frelser i sin prakt, at midt i sin nød og sine vanskeligheter forholdt de seg rolige og tålmodige, nestekjærlige og tilgivende – at de engang kunne tale på den måten, for ikke å snakke om å leve på den måten. Men det kunne de, og det gjorde de. De mintes sine pakter, de disiplinerte seg selv, og de visste at vi må etterleve evangeliet til enhver tid, ikke bare når det er beleilig og ikke bare når ting går bra. De visste at den virkelige prøven på vår tro og vårt kristne disippelskap er når ting *ikke* går glatt. Det er da vi får se hva vi er laget av og hvor sterkt vårt engasjement for evangeliet virkelig er.

Det mest klassiske eksemplet på dette er da Frelseren under den mest smertefulle delen av korsfestelsen kunne si: «Far, forlat dem, for de vet ikke hva de gjør» (Lukas 23:34). Det er en vanskelig ting å be om når vi har det vondt. Det er vanskelig å gjøre når vi har blitt fornærmet – eller er slitne eller stresset eller lider uskyldig. Men det er da kristen adferd betyr aller mest. Husk at «himmelens krefter hverken kan kontrolleres eller nyttes uten at det skjer ifølge rettferdighetens prinsipper». Og gjett om vi trenger himmelens krefter i slike stunder! Slik Joseph lærte i dette fengselstemplet, må vi, selv når vi opplever nød og sorg, «la [vårt] indre være fylt av kjærlighet til alle mennesker ... , da [og bare da] skal [vi] ha større fri-modighet for Guds åsyn, og ... Den Hellige Ånd skal stadig være [vår] ledsager» (L&p 121:45-46).

Det er bare når vi er trofaste mot våre kristne prinsipper at guddommelig innflytelse kan hjelpe oss. Ånden har en nesten umulig oppgave med å komme gjennom til et hjerte fylt med hat, sinne, hevngjerrighet eller selvmedlidenhet. Alt dette støter Herrens ånd bort. På den annen side får Ånden umiddelbart tilgang til et hjerte som streber etter å være nestekjærlig og tilgivende, langmodig og vennlig – prinsipper for sant disippelskap. Hvilket vitnesbyrd om at evangeliets prinsipper gjelder til alle tider og i alle situasjoner, og at om vi anstrenger oss for å være trofaste, kan aldri et kristent liv miste sin seier, uansett hvor dystre

omstendighetene måtte være. Jeg elsker virkelig storheten i disse elegante, celestiale lærdommene, som ironisk nok ble gitt i slike usle omstendigheter.

Gjør alle ting med godt humør

For å runde av lærdommene fra Liberty fengsel, viser jeg til siste vers i det siste av disse tre kapitlene vi har anvendt i kveld. I denne endelige kanoniserte uttalelsen om opplevelsen i Liberty fengsel, sier Herren følgende til oss gjennom sin profet, Joseph Smith: «Derfor, høyt elskede brødre, la oss *med glede* gjøre alt som står i vår makt, og måtte vi så bli stående og ha full tillit til å få se Guds frelse og hans arm bli blottet» (L&p 123:17; uthevelse tilføyd).

For en fantastisk optimistisk avsluttende erklæring, fylt av tro, til å komme fra et fengselstempel! Da han skrev disse linjene, visste ikke Joseph når han ville bli løslatt eller om han noensinne ville bli det. Alt tydet på at hans fiender fremdeles planla å ta hans liv. Videre var hans kone og barn fremdeles alene, redde, ofte sultne, mens de lurte på hvordan de skulle klare seg uten sin ektemann og far. De hellige var også uten hjem og uten sin profet. De forlot Missouri på vei til Illinois, men hvem visste hvilke tragedier som ventet dem der? Det var utvilsomt, for å si det igjen, den dystreste og mørkeste tid.

I disse kalde og ensomme timene ber likevel Joseph oss gjøre alt vi kan *og gjøre det med glede*. Da kan vi med rette vende oss til Herren, vente på hans barmhjertighet og se hans arm åpenbart på våre vegne.

For en storartet innstilling å ha både i gode og dårlige tider, i sorg og i glede!

Velsignelse og vitnesbyrd

Mine kjære unge venner, som en del av mitt avsluttende vitnesbyrd i kveld, ønsker jeg å gi dere en velsignelse. Jeg tror at når våre apostoliske vitner går ut i verden, har vi to muligheter, og kanskje til og med forpliktelser. Den ene er å vitne og bære vitnesbyrd slik jeg har prøvd å gjøre og vil avslutte med å gjøre. Den andre er å velsigne – slik oldtidens apostler gjorde da Frelseren oppfordret dem til å gjøre det han hadde gjort, bortsett fra at de skulle gjøre det i hele verden.

Alle som er til stede i kveld – her i denne enorme salen eller på andre steder rundt om i verden – jeg velsigner hver og en av dere i deres egne omstendigheter, som om mine hender lå på deres hode. Jeg gir dere denne velsignelsen like oppriktig som jeg gir

dere mitt vitnesbyrd. Jeg velsigner dere i Herrens navn at Gud elsker dere, hører deres bønner, er ved deres side og aldri vil forlate dere.

Jeg velsigner brødrene at dere – at vi – må være verdige det prestedømme vi bærer, at vi må leve opp til det disippelskap vi er blitt kalt til i denne store orden, det hellige prestedømme etter Guds Sønnns orden. Jeg velsigner dere at vi virkelig skal være som Mesteren – at vi vil tenke mer som han tenker, at vi vil snakke mer som han snakker og at vi vil gjøre mer av det han gjorde. Jeg velsigner dere brødre som prøver å være trofaste, at dere vil motta alle prestedømmets velsignelser. Mange av disse har vi omtalt i kveld gjennom sitater fra de nevnte kapitlene i Lære og pakter.

Jeg velsigner søstrene i dette publikum og som kan høre min røst. Dere skal vite hvor stor pris vi setter på dere, hvor stor pris Gud setter på dere, og i hvor stor grad troens fane har blitt båret av søstrene i Kirken helt fra begynnelsen av. I alle generasjoner, fra tidens begynnelse, frem til denne stund og i tiden fremover, har det så ofte vært kvinnene i vårt liv – våre bestemødre, våre mødre, våre hustruer, våre døtre, våre søstre, våre barnebarn – som har båret troens fakkell, det skjønne livs fane og forsvart evangeliets prinsipper uansett hva det har innebåret, uansett hvilke vanskeligheter, og inn i deres egne motstykker til Liberty fengsel og andre vanskelige tider. Søstre, vi elsker dere, hedrer dere og velsigner dere. Vi ber om at alle deres rettfærdige ønsker både i kveld og for alltid, må strømme over dere, og at dere må forlate denne andakten med forståelse og en sikker kunnskap i deres hjerte om hvor høyt Gud og himmelen og denne Kirkes presiderende brødre elsker og hedrer dere.

Jeg gjør honnør til dere unge voksne i denne forsamlingen i regi av Kirkens skoleverk, og sier at fremtiden ligger i deres hender. De som tilhører min generasjon, må i nær fremtid sende stafettpinnen videre til dere. Må Gud velsigne dere så dere kan møte fremtiden med det mot, den ærlighet og den integritet som vi har snakket om i kveld.

Til slutt vil jeg vitne om at Faderen og Sønnen virkelig lever. Jeg vitner om at de er nær oss, kanskje til og med aller nærmest, gjennom Den hellige ånd, når vi opplever vanskeligheter. Jeg vitner om (slik vårt avsluttende musikknummer «My Kindness Shall Not

Depart from Thee» vil vitne om, idet det siterer profeten Jesaja) at himmelens godhet *aldri* vil forlate dere, uansett hva som skjer (se Jesaja 54:7-10; se også 3. Nephi 22:7-10). Jeg vitner om at dårlige tider går over, at troen alltid seirer og at himmelens løfter alltid holdes. Jeg vitner om at Gud er vår Far, at Jesus er Kristus og at dette er det sanne og levende evangelium – som finnes i denne, den sanne og levende Kirke. Jeg vitner om at president Thomas S. Monson er en Guds profet, vår profet i vår tid. Jeg elsker og oppholder ham, slik jeg vet at dere også gjør. Med ord fra Liberty fengselstempel, mine unge venner: «Hold stø kurs, ... frykt ikke ... , for Gud skal være med deg evindelighet og alltid» (L&P 122:9). I Jesu Kristi navn. Amen.

NOTER

1. I *History of the Church*, 3:190-91.
2. Alexander McRae, i *A Comprehensive History of the Church*, 1:521.
3. *History of the Church*, 3:290.
4. Brev til Isaac Galland, 22. mars 1839, i *Personal Writings of Joseph Smith*, rev. utg., red. Dean C. Jessee (2002), 456.
5. Brev til Kirken i Caldwell County, 16. des. 1838; «Communications», *Times and Seasons*, april 1840, 85.
6. Brev til Emma Smith, 21. mars 1839, i *Personal Writings*, 449.
7. Brev til Emma Smith, 4. april 1839, i *Personal Writings*, 463, 464; staving og bruk av store bokstaver standardisert.
8. Se *Comprehensive History*, 1:521 kapitteloverskrift; se også 526.
9. Se for eksempel «En utvalgt seer», *Lys over Norge*, des. 1987, 31.
10. «Text of Address by Pres. Smith at Liberty Jail Rites», *Church News*, 21. sept. 1963, 14; uthevelse tilføyd.
11. «God Moves in a Mysterious Way», *Hymns*, nr. 285.
12. *Salmer*, nr. 82; uthevelse tilføyd.